Kewwade laul.

Jubba wäljal pude okſais,
Maddalas ja laante metſais
Tuhhandette liñno heäled,
Kiitwad lojat nende keled,
Seſt et ſui on jälle tulnud,
Kuida ſe jo mullo olnud.
Omma lodud käsko täitwad,
Ennaſt truiſt pari heitwad,
Ja kui armſad emmad, isſad,
Nöömſal melel tewad pesſad.
Okſa peäl nad löwad mängi,
Ehhitawad laste ſängi,
Seſt et ilmad kallid, ſojad,
Haudwad ja ſöötwad poiad;
Kandwad toito ommas nokkas,
Laggedal ja metſa tukkas.

Oh! ka neil on omma hädda:
Kotkad, kullid tewad ſödda,
Töſtwad ommas ihhus wihha,
Sõwad ilmaſüta lihha;
Tapwad peäle nori linda
Ilma, et nad makswad hinda.
Innimenne teeb ka nenda,
Riſub, tappab omma wenda:
Inglismees ja Prantſus kurri,
Sedda teab jo Some merri, —
Meie rahwas, kes ſeäl käiſid,
Rukkid, odrad, niſud wiſid
Rootſi liñna üle merre:
Waenlane ehk temma perre,
Aſſus kohhe nende wasto
Panni kotti, toppis tasko,
Mis ſeäl temma näppo juhtus,
Wahheſt ka weel laewa löhkus.

Adama lapſed! waatke ſedda
Mailma omma illoga!
Ja ſelle waewa, ſelle hädda,
Mis monni tunneb walloga.
Mis pat, kül ſedda teame heaſt,
Ei kau ta ſiiski meie ſeaſt.

Kül ekſitusſed iggal aial
On rahwa ello kurwastand,